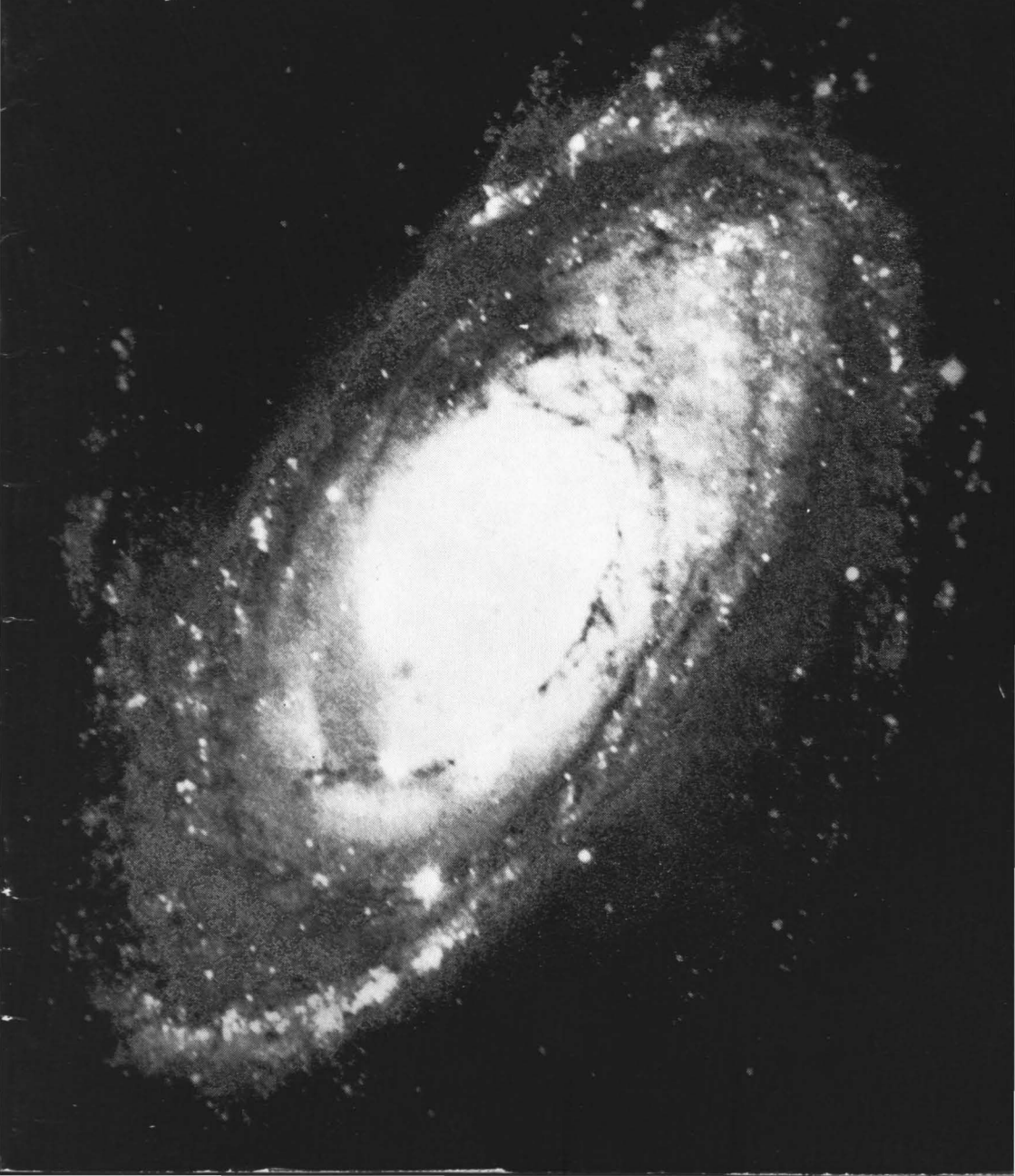

Galax

GALAX

Organ för Malmö Interplanetariska Sällskap

Årgång 3 - Nr. 4 - April 1963.

Tidn. adress: M. I. S., Fack 2012, Malmö 2.
Red. och ansv. utgivare: A Holmqvist
G. Carlsson, Y. Freij

G A L A X byter ansikte.

Vår förening befinner sig i medvind och resurserna ökar, vilket vi naturligtvis passar på att utnyttja. Som läsaren redan märkt så har vi fr. o. m. detta nummer företagit en liten ommöblering av G A L A X, inte bara omslaget, utan även innehållet är omändrat och utvidgat. Bland nyheterna vill vi t. ex. nämna "Frågespalten", dit läsarna är välkomna med frågor som mer eller mindre anknyter till våra intressen.

Vi vill gärna utöka tidningen med några sidor, men materialet räcker inte alltid till. Därför vill vi påminna om att alla bidrag i form av frågor, urklipp, artiklar m.m., är mycket välkomna. Ju mera material, desto bättre tidning.

Red.

U T L A N D S N Y T T

o m t e f a t e r

RYMDSKEPPET.....SOM.....STÖRTADE.

Professorerna A. Kazantsevs och B. Lapunovs djärva teori att ett rymdskepp störtade i Sibirien år 1908 fortsätter att intressera vetenskapsmännen världen över.

Professor B. Lapunov, som bl. a. författat flmanuskriptet till "Blazing a Trail to the Stars," har sammanställt materialet till denna revy över mysteriet.

Meteoriter lämnar kratrar och skärvor efter sig. Den Sibiriska meteoren från år 1908, känd som Tunguska-meteoren, lämnade varken krater eller partiklar efter sig. Däremot lämnade den radioaktivitet vilket intefinns på andra platser där meteoror slagit ner.

Det senaste kända fallet av en instörtad jättemeteor är från Sikhote - Alinbergen i östra Sibirien 1947. Dess vikt beräknas till bortåt 10.000 ton och dess diameter till närmare tio meter. Nedfallet åtföljdes av ett järnregn. Över etthundra småkratrar uppstod från de större bitarna av den söndersprängda meteoren. 1908 års meteor hade inga av en meteorstens vanliga kännemärken - stor krater samt nickel och järn, Ni - Fe - partiklar.

I januari 1960 hade tidskriften "Sovjet Union" detta att säga om Tunguska undret":

"Tidigt på morgonen den 30 juni 1908, såg invånarna i mellersta Sibirien en egendomlig syn. En flammande massa for tvärs över himlen och lämnade ett oklart spår efter sig. En kraftig explosion skakade marken i området kring Podkamennaya vid Tunguska-floden och orsakade stor förödelse.

Den ryske vetenskapsmannen Leonid Kulik var den förste att studera meteorens nedslags plats. Detta skedde först 1927. Han såg myri-

ader av fallna träd där "besökaren" från rymden antogs ha slagit ner.

De vetenskapsmän som arbetar på en "biografi" över denna celesta gäst, har framlagt dussintals hypoteser om den. En del säger att Jorden kolliderade med en liten komet, andra påstår att detta var ett försök av varelser på andra planeter att bombardera Jorden med atomprojektiler. Alexander Kazantsev, en populär rysk science-fiction författare, har framlagt en djärv teori. Han säger att katastrofen orsakades av att ett rymdskepp exploderade under ett försök att landa på Jorden.

Under de senaste åren har ett stort område som omgiver platsen, utforskats. Expeditionerna kunde inte lokalisera kratern efter explosionen, men de fann att myllan och trädstammarna i hela området voro radioaktiva. Detta gav grund för antagandet att en atomexplosion ägt rum i luften då den celesta gästen nalkades Jordens yta.

Vi hoppas att ytterligare ansträngningar från vetenskapsmännens sida skall locka fram den slutliga lösningen på mysteriet med besökaren från yttre rymden".

Radioaktivitet har upptäckts på platsen för explosionen och inom ett område av tio km från centrum och utåt i alla riktningar. Flera expeditioner som utsänds av U.S.S.R:s vetenskapsakademi har grundligt examinerat området men inte funnit några kratrar. I en analys av prov på jordmånen från nämnda plats, fann en vetenskapsmannågra få korn av nickel-järn. Vetenskapsakademin ansåg emellertid inte fyndet av någon avgörande betydelse. Om meteoren vägde en miljon ton eller mera, säger en del vetenskapsmän, skulle den ha bombarderat Jorden med järn. En stenmeteor kan inte komma ifråga då dessa aldrig uppnå sådan storlek som här är fallet.

Den fantastiska hypotesen som professorerna A. Kazantsev och B. Lapunov framlagt är, enligt

många av den ryska vetenskapsakademiens medlemmar, den enda som kan förklara alla fenomen i samband med Tunguska-meteoren. Folk avled i okända sjukdommar liknande dem som uppstår vid radioaktiv bestrålning. Om ett atomdrivet rymdskepp verkligen exploderade i Sibirien så förklaras allt detta av sig själv.

Enligt Kazantsev kom det instörtade rymdskeppet från antingen Venus eller Mars. Men Lapunov är benägen antaga dess ursprung från ett annat solsystem.

Underligast av allt var den cylindriska formen på det fallande föremålet. Det beskrevs av ögonvittnena som en "tub" avsmalnande i ena ändan. Det lysande föremålet lämnade blåa strimor och moln av svart stoft efter sig.

(Professor Lapunovs artiklar är tillgängliga i ett häfte som kostar 2 s 6 d post paid Kan eftersändas från UFOIC, GPO, Box 1120 Sydney).

Översatt från Australian Flying Saucer Rev.

K.O.N.K.R.E.T.A.....B.E.V.I.S

Ett metallstycke som hittades efter att ett flygande föremål setts explodera i Brasilien 1957 har visat sig bestå av 100 % ren Magnesium, enligt den analysrapport som utlämnats av Aerial Phenomena Research Organization (APRO) i New Mexiko. APRO uppfordrade flygvapnet att analysera metallen offentligt och delge allmänheten alla fakta. APRO tillbakavisade flygvapnets erbjudande att låta sina vetenskapsmän leda undersökningarna på villkor att uppgifterna skulle hemligstämplas. Originalanalysen,

inkluderande spektrografisk filmning och röntgendiffraktionsanalys är registrerad vid APRO:s huvudkvarter (1712 Van Court Alamogordo, N. M.)

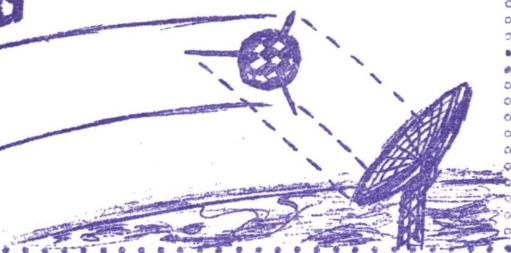
Några fiskare stod på stranden nära Ubatuba Sao Paulo State, Brasilien, då de fick se ett tallriksformat UFO jaga förbi i riktning mot sjön. Detta var i början av september 1957. Medan de stodo där och vaktade, fortsätter APRO-rapporten, girade föremålet plötsligt uppåt och exploderade, allt medan en skur av gnistor och fragment regnade der som ett fyrverkeri. Fragment från föremålet samlades sedan ihop av en kirurg från Rio de Janeiro, dr. Olavo Fontes. Dr Fontes, som är APRO-representant i Brasilien, arrangerade en del prov på metallen.

Bland de som exämånerade metallen märks: dr Louisa Barbosa, kemist vid National Mineral Produktion Laboratory, dr Elysiaro TavoraFilho, geologiska och mineralogiska avd, vid National Departement of Mineral Produktion, samt vetenskapsmän från brazilianska armén. Man fann inga orenheter i metallen annat än magnesium-hydroxid som bildats vid kontakten med vattnet. Vanligen påträffar man spår av andra metaller i den allra renaste magnesium som kan framställas på Jorden.

APRO:s slutledning: "Det luftburna föremålet som exploderade i Ubatuba bestod, åtminstone delvis, av 100 % magnesium, något som vår teknologi inte kan framställa. Det är därför högst troligt att metallbitarna är delar från ett utomjordiskt föremål."

NICAP Special Bulletin Maj 1960.

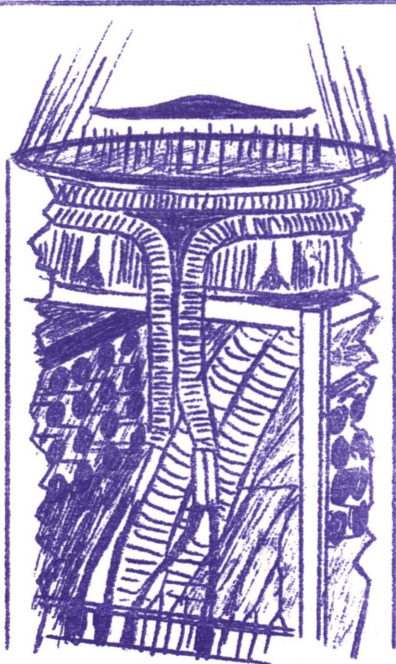
Tekniska nyheter

ETT JORDSKT "FLYGANDE TEFAT"

Nej, ett flygande tefat i vanlig bemärkelse rör det sig inte om, man bör nog hellre tala om ett svävande tefat. Det finns till beskådande i Paris sedan en tid tillbaka, och det rör sig helt enkelt om en aluminiumskiva som svävar i luften, till synes utan något som helst stöd.

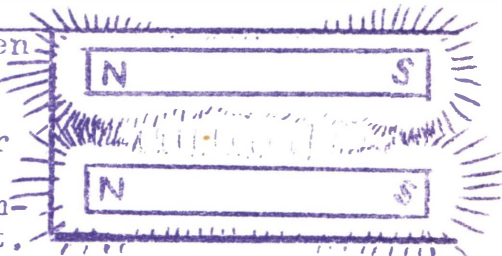
Skivans dimensioner är i det här sammanhanget ganska imponerande. Trots att den består av en så lätt

metall som aluminium så är vikten hela två kg. diametern är över 60 cm. och den kan hålla sig svävande på en höjd av c:a 10 cm. Men hur bär man sig nu åt för att hålla en kraftig aluminiumskiva svävande 10 cm. över en bordskiva? Jo, det är naturligtvis fråga om den gamla pålitliga elektromagnetismen, fast det tekniska arrangemanget är litet mera komplicerat än när vi får två stavmagneter med polerna åt samma håll

att sväva öfver varandra. Se skissen här till höger.

Som synes av bilden å sidan 6, så döljer sig under bordskivan ett virrvarr av spolar och ledningar. Under den svävande aluminiumskivan ligger det 2 st. koncentriskt spolar. Den inre spolen ger ett kraftigt magnetfält som stöter ifrån sig skivan, och den yttre spolen ger ett koniskt, avsmalnande fält, som hindrar skivan att glida bort från sin plats. Med ytterligare ett fält som bildas av fyra andra spolar, kan man få skivan att rotera.

Man har gjort en hel del intressanta experiment med den här svävande aluminiumskivan. Man ställde t. ex. en ljusstakevägande 5 hg, ovanpå skivan, monterade glödlampor på denna stake, och fick el-ljus genom den inducerade strömmen. Aluminiumskivan blir också betydligt varmare än ett strykjärn, så det går alldeles utmärkt att steka ägg på densamma, vilket pariserarna naturligtvis också har gjort.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Världens största radioteleskop.

Vid observatoriet i Green Bank, USA: har man nu byggt det hittills största radioteleskop i världen. Parabolspegelns diameter är 91,5 m. alltså c:a 16 m. större än radioteleskopet i Jodrell Bank, England, som innehade rekordet i storlek.

Den nya parabolen i Green Bank kan dock till skillnad från Jodrell Bank, endast söka i Nord-Sydlig riktning, vilket gör att den kan observera en viss punkt på himlen endast 40 sek varje dygn. Att man har begränsat rörligheten på detta sätt beror på att kostnaden för en i alla riktningar rörlig antenn hade tredubblats.

Men en sådan detalj betyder inte så mycket när det gäller antennens kapacitet. En radiospegel kan man ju använda dygnet om, och himlen är översållad av intressanta strålningskällor. Den nya antennen kommer dock att i första hand användas för undersökningar av planeten Venus. Man räknar med att bl. a. kunna mäta Venustemperaturen mycket noggrannare än vad man hittills kunnat göra.

- - - - -

"Höstack" - en ny satellitradiostation.

"Höstack" - (eller "Haystack") är det något förvillande namnet på en ny markradiostation för satellitkommunikationer, som håller på att byggas av amer, flygvapnet. Anläggningen är avsedd att ingå i amer. försvarets försök med att upprätta ett världsomfattande militärt kommunikationsnät med satelliter. "Höstack" kommer också att användas som radioteleskop för ytundersökningar av Månen och närbelägna planeter.

Antennspegeln är 37 meter i diameter och kommer att ge en utomordentligt hög känslighet. Tack vare det smala strålningsknippet kommer radarstrålen från "Höstack", när den riktas mot Månen, att täcka ett område på endast 40 mils diameter, vilket betyder att man kan göra mycket noggranna undersökningar av Månens yta.

- - - - -

Rymdsamarbete USA - Sovjet.

De båda "rymdmakterna" har nu slutit ett avtal om gemensamt uppsändande av satelliter för väderobservationer, rymdkommunikation, kartläggning av magnetfält m. m. Programmet skall omfatta sammanlagt 7 satelliter, varav 4 skall sändas upp av USA och 3 av Sovjet.

Den första satelliten, som skall sändas upp

i år, kommer att likna ballongsatelliten Echo och den skall användas för kommunikationsexperiment mellan de båda länderna. Så småningom - fram till 1965 - skall man sända upp mera avancerade satelliter.

För samtliga satelliter som ingår i programmet, är det meningen att man skall kunna ta emot signalerna från satelliterna på de båda ländernas respektive markstationer. Dessutom skall man sinsemellan kunna utbyta de mottagna informationerna.

Kan man hoppas på att samarbetet skall utvidgas och fortsätta även på andra områden?

- - - - -

Propellerdriven "skridskoåkare".

En kanadensare har fått det egendomliga infallet att montera en tre - hästars tvåtaktsmotor på ryggen i en slags sele eller meis, på utgående motoraxeln har han faatsatt en liten flygplanspropeller, som ligger väl inkapslad i ett skyddsnät av stängselnätstyp. Med 5 liter i tanken väger utrustningen c:a 20 kg, alltså en normal militär packnings vikt.

Han kan dra 4 st, lätta personer med sig med en hastighet av 50 km/t. Hur stor aktionsradie underverket har är inte angivet i notisen men jag skulle tippa på ungefär 5 mil. Under alla förhållanden så måste detta arrangemang hålla ett förskräckligt oväsen jämte risken för allvarliga skador av propellern i händelse av omkullkörning, vilket naturligtvis inte kan helt uteslutas.

Nej, jag tror mera på det hederliga gamla seglet, där man så gott som ljudlöst ilar fram med hastigheter mellan 10 till 150 km/tim, beroende på rådande vindstyrka. Det är allmänt bekant vilket liv mopederna håller på våra gator, hur må det då bli med en ilsken 98 cc - motor vrålände bakom ryggen, kanske med fri utblåsning. Jag föredrager seglet, äver om det kostar mig en och annan blåtira.

Alve

från LÄSEKRETSEN

Under denna rubrik kommer vi i fortsättningen att införa frågor och kanske även kortare insändare från läsarna. I mån av utrymme så ska vi försöka besvara alla frågor av intresse för frågor som mer eller mindre anknyter till vår verksamhet.

Välkomna alltså med frågor till

M. I. S., Fack 2012, Malmö 2.

=====

Fråga:

Finns det några fakta bakom reinkarnationsläran, eller är det bara fantasier, när man menar att vi återfödas i många liv?

"Kanske"

Svar:

Det är en komplicerad fråga, men vi har ett aktuellt fall, som dessutom måste anses fullt berättat.

Indiskan Shanti Devi, född den 11 dec, 1926 var i sina första levnadsår ovanligt tystlåten och stillsam, men från 4 års ålder började hon plötsligt tala om en hel mängd fakta och händelser som hon omöjligt kan ha haft någon aning om, och allt tydde på att hon klart kunde minnas även de minsta detaljer från ett föregående liv.

Sedan dess har många forskare granskat hennes berättelser, och de har bekräftats av opartiska undersökare.

Ett annat intressant fall: Dr Ian Stevenson, psykiater vid Virginiauniversitetet, USA:

anser sig under 10 års studier ha funnit många bevis. Han drar fram ett exempel - en dam som bor i Philadelphia. Under hypnos förändras hon och börjar tala en gammal svensk dialekt, trots att hon i vaket tillstånd inte kan svenska och inte härstammar från Sverige.

Det finns många andra fall att framhålla, men det redan sagda må räcka.

- - - - -

Fråga:

Enligt de senaste rönen anses det vetenskapligt bevisat att liv av högre former inte kan förekomma på någon av våra grannplaneter inom detta solsystem. Varifrån komma då de s. k. "flygande tefaten" ifrån?

E. F.

Svar:

För planeten Venus bör vi sätta ett kraftigt frågetecken. Planeten Mars ser mera lovande ut, då ett flertal forskare anser, att inte bara lägre växter - mossor, lavar o. dyl. - utan även högre stående växter kan trivas i det kärva klimatet. Beträffande kanalerna, så har ju flera av dem fotograferats. De existera alltså. De båda månarna Phobos och Deimos är endast några kilometer i genomskärning och på grundval av astronomiska beräkningar, har vissa forskare framlagt teorien, att de skulle kunna vara - konstgjorda.

Med tanke på dessa teorier, kan man alltså inte anse det bevisat, att intelligent liv ej skulle kunna finnas på vår grannplanet. Men om vi ändå förkastar dessa teorier, så får vi söka oss ut till stjärnorna, vilka man nu allmänt anser vara sohar för otaliga planeter, där även högre stående liv bör ha utvecklats.

Vi kan då mycket väl tänka oss, att "tefaten" också kunna komma från lånht avlägsna planetsystem. Här kommer dock frågorna om drivmedel och tidsfaktorn in, m. m. och det skulle föra för långt, att här uppta dessa problem.

ANDE + MATERIE

av Yngve Freij

"Slumpen existerar ej. Det vi benämner med detta namn är verkan av en orsak som vi inte kan se".

Voltaire.

- - - - -

Ovanstående ord kan med fördel användas som vinjett till denna artikel;

Robert Bruce var förste styrman på ett fartyg, destinerat till New Brunnswick. Fartyget gick på traden Liverpool - New Brunswick. På en av dessa resor, då fartyget befann sig vid New Foundlandsbankarna, skulle just kaptenen och styrmannen gå ner till sina hytter för att beräkna positionen. Hytterna var belägna nedanför en kort trappa, och intill denna trappa fanns det ett litet fyrkantigt rum som utgjorde en del av styrman Bruces kajuta. Bruce satt vid ett skrivbord i rummet, som var så placerat, att man från skrivbordet kunde se in i kaptenens hytt.

När Bruce hade avslutat sina beräkningar, vände han sig om för att fråga efter kaptenens resultat. Han fick inte något svar, så han såg sig omkring och såg en man - som han trodde var kaptenen - som var sysselsatt med att skriva på en griffeltavla.

Han upprepade frågan, men fick inget svar. Han gick då fram till "kaptenen", men när denne vände på huvudet, såg han att det var en helt okänd person, som riktade sina skarpa blickar mot honom. Bruce var inte feg, men detta blev för mycket för honom och han sprang upp på däck med en sådan fart, att kaptenen utropade:

"Men mr Bruce, hur är det fatt?"

"Vem är det som sitter vid ert skrivbord?"

"Det kan inte vara någon där, vad jag vet."

"Jo, det är någon där, en främling!"

"Ni drömmer, Det var naturligtvis stewarten

eller andre styrmannen ni såg därnere."

"Nej, det var en främmande människa som satt i er stöl och skrev på er tavla."

"Se så! Var inte dum. Kom, så går vi ner och ser efter vem det är."

De gick ner i kajutan och fann att den var tom.

"Nå, Bruce, sa jag inte att ni drömt?"

"Nej, kapten, jag såg tydligt, att mannen skrev någonting på er tavla."

Kaptenen gick fram till skrivbordet och tog tavlan. Där stod skrivet: "Styr mot Nordväst!"

"Har ni skojat med mig, mr Bruce?"

Bruce bedyrade att han menade fullt allvar, något skoj var det absolut inte fråga om. Då kallade kaptenen upp allt manskap ock lät dem en efter en skriva på tavlan de ord som stod på dess baksida. Inget av det skrivna var likt den främmande mannens skrift. Hela fartyget genomsöktes, men utan resultat. Det hela var ett mysterium.

Till sist sade kaptenen: "Vihar god vind, så låt oss följa den mystiska ordern och gira mot nordväst, så får vi se vad som händer."

Man gjorde så, och efter tre timmars gång siktade man ett isberg, och strax efteråt ett fartyg. När de kom närmare såg de, att det var ett fastfruset vrak, med ett antal passagerare ombord jämte besättning.

Nu fick Bruce syn på en av de räddade, och han ryckte till av bestörtning. Det var just den man som han sett i kaptenens hytt bara några timmar tidigare. Den man som skrev ordern på tavlan.

Sedan de nödställda förts ombord, tog Bruce kaptenen avsides och talade om vad han sett.

Mannen ifråga fördes upp till kaptenen, som efter några inledande frågor, bad honom skriva orden: Styr mot Nordväst, på tavlans baksida. Det visade sig då att stilen exakt stämde överrens med den tidigare texten, vilket gjorde mannen mycket förvånad.

Kaptenen vände sig då till den räddade besättningens befälhavare och sade: "Kan ni

säga mig vad den här mannen gjorde i middags?"

"Ja, jag minns att han var mycket trött och föll i djup sömn i middags. När han vaknade kom han fram och sade: "Kapten, vir blir räddade i eftermiddag." Jag frågade honom varför han trodde det, och då svarade han att han tydligen hade drömt, att han varit ombord på ett fartyg, som var på väg till undsättning. Han beskrev utseendet noggrant och när ert fartyg kom i sikte, överensstämde allt till punkt och pricka."

Berättelsen företer märkliga drag, I detta fall är det tydligt, att mannens själ lämnat kroppen under sömnen och blivit materialiserad ombord på det hjälpande fartyget. Det är en ganska ovanlig form av materialisation, men om berättelsens äkthet finns det inga tvivel. Fallet är mycket välkänt, och det är bekräftat av passagerare och besättning på två fartyg...

o - o - o - o - o - o - o - o

YOGIN I PARIS.

Inför inbjudna gäster, som anses tillhöra "tout Paris", har den indiske yogin "Mirrha Sangor" haft en av indiska kulturinstitutet arrangerad uppvisning i den franska huvudstaden. Under kontroll av fyra berömda medicine professorer på Sorbonne, försatte sig yogin i ett kataleptiskt tillstånd och lyckades under två och en halv minut vara död.

Hans hjärta upphörde att slå och de kroppsliga funktionerna avstannade helt. Efter $2\frac{1}{2}$ minuter återvände yogin till livet och reste sig från sin hårda bänk som om ingenting hade hänt.

Nästa hart när otroliga prestation, var att Mr Mirrha, klädd i ett tunt skynke kring höfterna, i vinterkylan lade sig på gatan och lät sig överköras av en vägvält, vilken vägde 5.000 kg. Publiken höll andan i ren förskräckelse, men yogin bekom det ingenting. (SDS)

L I V I U N I V E R S U M

I väntans tider

New York:

Vetenskapsmän tror att de första människorna som når Mars eller Venus kommer att finna en marsian eller en venusian väntande på dem.

En grupp av 100 naturvetenskapsmän, tillhörande eliten, har hos USA:s regering påyrkat att man lägger mera betoning på sökandet efter utomjordiskt liv. I en rapport till NASA sade de, att om detta inte gjordes, kunde efterforskningar om livsmöjligheter fördröjas så att de inte voro färdiga till den första bemannade landningen på Mars, som beräknats till 1966.

Vidare yrkade vetenskapsmännen på att en mikrofon skulle ingå i USA:s första obemannade Mars-raket. Denna mick" skulle då uppfånga de marsianska plantornas vajande för vinden eller ljuden från varelser som kan tänkas vistas där.

Gruppen föreslog till sist att biologer och meteorologer tränades till astronauter.

Auckland Star Special Service. 14/1-63).

- - - - -

Intelligent liv på Mars: Möjligen?

Washington (UPI). En vetenskapsman framkastade nyligen" den avlägsna möjligheten", att Mars hyser intelligent liv, som har tämjat atomen och som är sysselsatta med stora nyodlingar.

Dr Frank B. Salisbury vid Colorados Statsuniversitet, sade att de styrande i rymdprojektet skulle tänka sig för två gånger innan de sänder iväg raketer till Mars för att hämta hem prover. Man kan reta befolkningen där.

Dr S. tror att det finns en frodig vegetation på den röda planeten. Detta bevisas tydligt av de säsongbetonade färgskiftningarna på Mars' yta. Ingen jordeisk planta skulle överleva på Mars som dagligen har stora temperaturvarabler.

och dessutom en tunn atmosfär, som endast innehåller små mängder syre och vatten.

Om växter existerar på Mars, sade han, måste de ha utvecklat en biokemi som väsentligt skiljer sig från vår vegetation. Kanske vatten endast verkar som en vitamin för Mars-organismen, medan det hos oss är oundgängligt.

Han spekulerar också på de båda månarna, Phobos och Deimos. Man sökte efter dessa 1862, men fann inga. Var det dåliga instrument eller är måarna så elliter som uppskjutits omkring 1877, ty då hittade man dem.

Dr S. säger vidare, att man vid flera tillfällen observerat en ljus punkt på Mars som varat i några minuter. Ibland följdes ljuset av "ett ganska distinkt vitt moln".

Härrör detta fenomen från vulkanverksamhet eller håller marsianerna på med kärnvapenprov?

Salisbury påpekade, att ett område av Texas storlek täcktes med vegetation 1954. Var detta en naturlig invandring av vegetation eller var det ett organiserat uppodlöningsprojekt?

Finns det växtlighet, så finns det troligen också djurarter som lever av den. Har dessa utvecklats till intelligenta varelser?

S.F.A.C.E. Juni 1962.

— * — * — * — * — * — * —

De här uppräknade frågorna äro i närvarande stund ganska svåra att besvara. Det får anstå tills vi kunna taga planeten under en noggrannare besiktning på nära håll. Med nuvarande utvecklingstempo inom rymdtekniken, så borde vi vara därute om några år. Det är nog inte möjligt att tillverka optiska instrument av så hög klass att ett studium av Mars yta blir möjlig. I varje fall inte när det gäller smådetaljerna, vilka äro avgörande för att över huvud taget kunna uttala sig om intelligent liv på vår granne. Även observationstiden är oftast ganska ogynnsam, då planeten kommer oss närmast endast vart sjuttonde år. Alve.

DÅ VÄRLDEN VAR MYCKET UNG

Följetong. Andra avsnittet.

Han gick över till inskriptionerna och pekade ut olika figurer, olika symboler. Jag såg teckningar av människor och djur, - djur som vi inte känner till nu - sedan pekade han på en stjärnkarta, men en karta som även jag förstod inte var från våra dagar. Stjärnorna man såg var olika och på fel platser. Laman gjorde en paus och vände sig mot mig. "Jag förstår detta, Lobsang, jag fick lära mig detta språk. Nu vill jag läsa det för dig, läsa för dig denna uråldriga historia och sedan i framtiden skall jag och andra lära dig detta hemlighetsfulla språk, så att du kan komma hit och göra dina egna anteckningar och dra dina egna slutsatser. Det betyder studier, studier, studier. Du kommer att få utforska dessa grottor, för det finns många sådana och de sträcker sig kilometervis under oss."

Han stod kvar en stund och tittade på inskriptionerna. Sedan läste han delar av det förflutna för mig. Mycket av det han sade då och ännu mera av vad jag senare studerade, kan helt enkelt inte nedtecknas i en bok som denna. Den medelmåttige läsaren skulle inte tro och om han gjorde det och visste om några av hemligheterna, vilka jag har sett, , skulle han göra som andra gjort in det förflutna: använda anordningarna försjälvämdamål för att få makt över andra och för att fördärva dem liksom nationerna nu söka utplåna varandra med atombomber. Atombomben är ingen ny uppfinning. Den upptäcktes för tusentals år sedan och den bringade olycka över Jorden som den också kommer att göra nu om inte människan slutar med sina dårsaker.

I alla världens religioner, i varje historia av alla stammar och nationer, finns berättelsen om syndafloden, om katastrofen i vilken folk drunknade, land sjönko och höjde sig.

Den finns i inka-folkens historia, egyptiernas, de kristnas -- alla. Den, så vet vi, orsakades av en bomb: men låt mig berätta hur det gick till, i överensstämmelse med inskriptionerna.

Min guide satte sig i lotusställningen, med blicken vänd mot inskriptionerna på klippblocket och med den strålande lampan bakom ryggen, skinande med en gyllene glans på dessa uråldriga graveringar. Han bad mig sitta ner. Jag tog plats vid hans sida, så att jag kunde se figurerna han pekade på. När jag satt mig tillrätta började han tala och detta var vad han berättade för mig.

"I tidernas morgon för mycket, mycket länge sedan var Jorden en mycket annorlunda planet. Den roterade mycket närmare solen och i motsatt riktning och det fanns även en annan närbelägen planet, en tvilling till Jorden. Dagarna var kortare och människan tycktes leva i hundratal år. Klimatet var varmare och floran var både tropisk och praktfull, Faunan växte till väldig storlek och i en mångfald former. Gravitationskraften var mycket mindre än den nuvarande, beroende på Jordens olika rotationshastighet och människan var kanske två gånger så stor som nu, men även under sådana förhållanden var hon en pygmé i jämförelse med en annan ras som hon levde samman med. Ty på Jorden levde dessa med annorlunda beskaffade kroppssystem som var över-intellektuella. De övervakade Jorden och lärde människorna mycket. Människan var då som en koloni, lik en klass som får undervisning av en vänlig lärare. Dessa väldiga jättar lärde henne mycket. Ofta steg de in i ovanliga farkoster av glänsande metall och gled över himlen. Människan, stackars okunniga varelse, kunde inte alls förstå det, för hennes intellekt var knappast större än apornas.

I oräkneliga tider följde livet på Jorden en fridfull gång. Det rådde frid och harmoni mellan alla varelser. Människan kunde samtala utan att tala, genom telepati. De använde tal-

förmågan endast för lokala samtal. Då kom de över-intellektuella, som var så mycket större än människorna, i missämja. Oliktänkande krafter höjde sig bland dem. De kunde inte samtycka i särskilda tvistefrågor, precis som raseria nu inte kan samtycka. En grupp for iväg till en annan del av världen och började att regera där. Det uppstod stridigheter. Några av övermänniskorna dödade varandra, de började vildsinta krig och de bringade mycken förödelse över varandra. Människan, ivrig att lära, lärde krigets konster, människan lärde sig att döda. Jorden, som förut varrit en fridfull plats, blev en orolig fläck.

I någon tid, för några år, arbetade övermänniskaorna i tysthet, hälften av dem emot den andra hälften. En dag inträffade en fruktansvärd explosion och hela jordklotet tycktes skälva och avvika från sin kurs. Ohyggliga flammor sköt över himmelen och Jorden var insvept i rök. Slutligen dog upproret ut, men i många månader sågs sällsamma tecken på himlavalvet, tecken, som fyllde folken med skräck. En planet nalkades, den växte hastigt större och större. Det var uppenbart att den skulle kollidera med Jorden. Våldiga tidvatten uppstod och vindarna med dem, dagar och nätter var fyllda med den tjutande stormens raseri. En planet framträdde och uppfyllde hela himlen tills det slutligen tycktes oundvikligt att den måste braka rakt mot Jorden. Medan planeten kom närmare och närmare uppstod ofantliga tidvattenvågor som dränkte stora landområden. Jordbävningar skakade globens yta och kontinenter uppslujades på ett ögonblock. Den övermänskliga rasen glömde sina tvister: de skyndade till sina glänsande skepp, de steg upp mot himlen och for iväg från besvärigheterna på Jorden. Men på Jorden fortsatte jordskalven, berg höjde sig och sjöbädden med dem, land sjönk och blev översvämmade med vatten, folk flydde i fasa, galna av skräck, för vad de trodde var Jordens undergång. Hela tiden blevo

andarna än våldsammare och villervallan och stormet blev svårare att uthärda, tumult och storm som tycktes riva upp nerverna och driva människorna till vansinne.

Den inkräktande planeten växte närmare och större, tills den slutligen nalkats ett visst avstånd. Då uppstod ett fruktansvärt brak och en levande elektrisk gnista sköt ut från den. Skyarna flammade av ständiga urladdningar och sotsvarta moln alstrades och vände dagarna till en oavbruten natt av fruktansvärd ångest. Det tycktes som om själva solen stod stilla av rädsla vid clyckan, ty, enligt skrifterna stod i ånga, många dagar, solens röda klot stilla. Beskjutande väldiga eldflammar. Till sist slöt sig de svarta molnen och allt var natt. Vindarna blåste iskalla, sedan heta, tusentals dog av temperaturförändringen och förändringen i luften. Gudarnas föda, som några kallade manna, föll från himmelen. Utan den skulle både djur och människorna på Jorden svultit på grund av födans förstörande.

Män och kvinnor vandrade från plats till plats, sökande efter skydd, sökande efter nåd. Konstans de hade möjlighet att vila sina uttrötta kroppar, förstörda av stormen, torterade av osäkerhet, bedjande efter sinnesro, i hopp om att bli räddade. Men Jorden skakade och skälv, regnen forsade ned och hela tiden kom åska och urladdningar från rymden. Alltefter om tiden gick upplöstes de svarta molnen och solen sågs bli va mindre och mindre. Den tycktes avlägsna sig från Jorden och folket bävade av skräck. De trodde att Solguden, Livets Givare for bort från dem. Underligare var dock att solen rörde sig på himlavalvet från öster till väster, i stället för från väster till öster som förut.

Fortsättning i nästa Nr.

MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP

Fack 2012 - Malmö 2